

zemkovou reformu v P. dala podle prohlášení ze dne 12. června 1926, č. j. 5853/36, svolení k vnucené dražbě pouze za shora uvedených předpokladů. Tyto předpoklady však nebyly splněny.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vydražitelovu.

Důvody:

Dovolací stěžovatel namítá, že ve schválených dražebních podmínkách nejsou obsažena shora uvedená omezení vlastnického práva, přehlíží však, že jde o omezení vlastnického práva právy státního pozemkového úřadu, nyní ministerstva zemědělství, vyznačená na listě B. knihovní vložky, o nichž se mohl vydražitel z pozemkové knihy přesvědčiti, a že tedy hledíc na ustanovení § 170 č. 5 ex. ř. zůstávají proti němu v platnosti, i když nebyla v dražebních podmínkách výslovně uvedena. Ostatně, pokud lze v oněch omezeních shledávati reální břemeno, jest v odstavci 3 schválených dražebních podmínek uvedeno, že vydražitel bez započtení na nejvyšší podání převezme na draženém objektu váznoucí služebnosti, výměnky a reální břemena, pokud přijdou na řadu. Shora uvedená a knihovně vyznačená omezení vlastnického práva jsou věcnými břemeny a jiná věcná břemena ani služebnosti nebo výměnky na vydražených nemovitostech vůbec nevážnou, takže mohla býti oním ustanovením dražebních podmínek míněna jen uvedená omezení vlastnického práva. Dodatek »pokud přijdou na řadu« nemá významu, ježto tato omezení vlastnického práva předcházejí časově všechny knihovní zápisy na vydražených nemovitostech. Musí tedy vydražitel i podle dražebních podmínek převzít tato omezení vlastnického práva bez započtení na nejvyšší podání.

Čís. 16786.

Odklad exekuce proti nezaměstnaným (vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n.).

Lhůta podle § 4, odst. 1, dotč. vlád. nař. je lhůtou procesního práva, o níž platí ustanovení § 89 org. zák., že se do lhůty nezapočítávají dny poštovní dopravy.

Návrh na odklad exekuce byl učiněn včas, byl-li podán nejpozději osm dní před nařízeným prodejem na poštu.

(Rozh. ze dne 9. března 1938, R I 106/38.)

Povinnému Josefu F. byla dne 14. října 1937 doručena dražební vyhláška o tom, že se vnucená dražba jeho nemovitosti bude konati dne 8. listopadu 1937. Návrhu povinného na odklad dražby podle vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n., podanému dne 31. října 1937 na poštu a došlému

exekučního soudu dne 1. listopadu 1937, soud první stolice vyhověl. Rekursní soud odmítl návrh na odklad exekuce pro opožděnost.

Nejvyšší soud uložil rekursnímu soudu, aby o rekursu znovu rozhodl.

Důvody:

Není správný názor rekursního soudu, že návrh dlužníka na odklad exekuce byl podán opožděně a že jest tudíž vyloučen, jestliže byl podán dne 31. října 1937 na poštu a došel soudu dne 1. listopadu 1937.

Podle ustanovení § 4 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. jest učiniti návrh na odklad exekuce nejpozději osm dní před nařízeným prodejem (dražbou). Nejde tu zřejmě o lhůtu práva hmotného, nýbrž o lhůtu práva procesního, o níž platí ustanovení § 89 org. zák., že se do lhůty nezačítávají dny poštovní dopravy. V souzeném případě byl návrh dlužníka na odklad exekuce učiněn včas, byl-li podán dne 31. října 1937 u poštovního úřadu, ježto dražba byla nařízena na den 8. listopadu 1937.

Neobstojí tedy důvod, pro který jedině rekursní soud rekursu vymáhajícího věřitele vyhověl a návrh dlužníka na odklad exekuce zamítl, a bude proto na rekursním soudě, aby se zabýval znovu rekuresem ve věci samé.

Čís. 16787.

Odpovědnost za škodu způsobenou provozem motorových vozidel (zák. č. 162/1908 ř. z.).

I tehdy, jde-li o osoby jmenované v § 1 uved. zák., jež jinak jsou solidárně odpovědné za škodu vzniklou třetí osobě ze střetnutí dvou provozů (§ 3, odst. 4, uved. zák.), může se ona osoba, která odpovídá za jeden z provozů, zprostiti odpovědnosti, dokáže-li, že jde na její straně o neodvratnou náhodu, t. j. že řidič jednoho z motorových vozidel nemohl střetnutí odvrátiti, přes to, že sám zachoval veškeré předepsané a věcné opatrnosti a že škodná událost nemá svou příčinu ve vlastnostech motorového vozidla, vytčených v § 2 uved. zák.

(Rozh. ze dne 9. března 1938, Rv I 299/37.)

Srov. rozh. č. 12333 Sb. n. s.

Dne 2. srpna 1933 jel žalobce v nájemním automobilu, patřícím spolužalovanému Václavu H., které bylo řízeno Vladimírem T. z P. do D. a které se u obce R. srazilo s osobním automobilem, patřícím dalšímu žalovanému Antonínu B. a řízeným žalovaným Josefem D. Po srážce se automobil, v němž jel žalobce, několikrát překotil a žalobce byl zraněn. Tvrdě, že za škodu jsou odpovědni všichni žalovaní rukou společnou a nedílnou, poněvadž jel automobilem H-ovým za úplaty a ke